

พระราชบัญญัติ
ที่ดินในส่วนที่เกี่ยวกับคนต่างด้าว
พุทธศักราช 2486

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2486
และวันที่ 16 ธันวาคม พุทธศักราช 2484)

อาทิตย์ ทพธำภา

ปวีติ พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 12 มกราคม พุทธศักราช 2486
เป็นปีที่ 10 ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ 46 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 7 กันยายน 2486

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรมีกดหมายว่า ด้วยที่ดินในส่วนที่เกี่ยวกับคนต่างด้าว

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติที่ดินในส่วนที่เกี่ยวกับคนต่างด้าว พุทธศักราช 2486"

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

(1) ประกาศกำหนดที่ให้ขาย ให้เช่า แก่คนนอกประเทศ ปะมะโรง นักสัตว์อัสสก จุลศักราช 1218

(2) บัญชีบอกตมหมาย กด และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"รัตนตรัย" หมายความว่า รัตนตรัยผู้รักศาการตามพระราชบัญญัตินี้

7 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 46

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่ง
รัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้ทำหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติ

“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลซึ่งมิได้มีสัญชาติ
เป็นไทยตามกฎหมาย

มาตรา 5 ยกเว้นที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณะ
สมบัติของแผ่นดิน ซึ่งสงวนไว้ให้แก่นักไทยตามสนธิสัญญา
คนต่างด้าวจะได้มาซึ่งที่ดินได้ก็ด้วยอาศัยบทสนธิสัญญา ซึ่ง
บัญญัติให้แก่มสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ได้ แต่ต้องหยุดพาย
ไว้ที่บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 พายได้บังคับกับมาตรา 5 คนต่างด้าวได้มาซึ่ง
ที่ดินเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย ประกอบกิจการในทางพานิชยกรรม
อุตสาหกรรม หรือเกษตรกรรม หรือเพื่อใช้ในการศาสนา การ
กุศล หรือใช้เป็นสุสาน หรือฌาปนสถาน ได้ตามข้อกำหนด
เงื่อนไข และปริมาณเนื้อที่ซึ่งกำหนดโดยพระราชบัญญัตินี้
หรือโดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัตินี้ และต้องได้รับ
อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ตอนที่ 46 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 7 กันยายน 2486

มาตรา 7 การอนุญาตให้คนต่างด้าวได้มาซึ่งที่ดินตาม
ความในมาตรา ก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตสำหรับผู้
ขออนุญาต แต่ละบุคคลเป็นจำนวนเนื้อที่รวมเพื่อประโยชน์
กิจการแต่ละอย่างได้ ไม่เกินอัตราขั้นสูงตามที่กำหนดใน
กตกะชวง

มาตรา 8 เมื่อได้รับอนุญาตให้ได้มาซึ่งที่ดินเพื่อประโยชน์
กิจการใด ผู้รับอนุญาตต้องใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์กิจการนั้น
จะใช้เพื่อประโยชน์กิจการอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาต
ใหม่จากพนักงานเจ้าหน้าที่ และถ้าจะเลิกไม่ใช้ที่ดินนี้ต้อง
แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบตามแบบที่กำหนดในกตกะชวง
ภายในกำหนดเวลาสามสิบวัน นับแต่วันเลิกไม่ใช้ที่ดินนั้น

มาตรา 9 คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ที่ดิน
เพื่อประโยชน์กิจการใด ถ้าเลิกไม่ใช้ที่ดินนั้นต่อไป หรือ
ได้ใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์กิจการอื่นโดยมิได้รับอนุญาต หรือ
ถ้าได้รับอนุญาตใหม่ และจำนวนที่ดินที่ได้รับอนุญาตเพื่อ
ประโยชน์กิจการใหม่มีเนื้อที่ลดลง ให้จัดการจำหน่ายที่ดิน
ซึ่งไม่ได้ใช้นั้นภายในเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด แต่
ไม่ให้น้อยกว่าร้อยแปดสิบวัน

เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว ที่ดินนั้นยังมีได้จำหน่าย
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจัดการขายทอดตลาด และ
เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดนั้น เมื่อหักค่าใช้จ่ายคงเหลือ
เท่าใด ให้คืนให้เจ้าของที่ดินไป

มาตรา 10 คนต่างด้าวผู้ได้มาซึ่งที่ดินโดยชอบด้วย
กฎหมายก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้สีแดงหลัก
ถานแห่งสิทธิของตนในที่ดินนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และ
ได้ขอกดทะเบียนสิทธินั้นภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวัน นับ
แต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็มีสิทธิในที่ดินเหล่านั้น เพื่อให้
ประโยชน์ในกิจการใด ๆ ของตนต่อไปได้

สิทธิดังกล่าวในวรรคก่อน คนต่างด้าวซึ่งได้รับมรดกทอด
ขออนุญาตถือสิทธิเหล่านั้นในสภาพเดิมได้ ถ้าเป็นบุคคล
ในเกณฑ์เป็นทายาทโดยธรรม

มาตรา 11 คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้สั่งตามความ
ในมาตรา 6 และมาตรา 7 นั้น ผู้ขออนุญาตอาศัยนั้นขอขึ้นต่อ
รัฐมนตรีได้ภายในกำหนดเวลาสี่ห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับ
แจ้งคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้ถือเป็นที่สุด

ตอนที่ 46 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 7 กันยายน 2486

มาตรา 12 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนมาตรา 6 มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 13 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนมาตรา 8 มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่ง
เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 14 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฤษฎีกา
กำหนดอัตราค่าทำเนียมการขออนุญาตมีสิทธิในที่ดินแยกเป็น
ประเภท เป็นจำนวนแต่ละประเภทอย่างสูงไม่เกินไร่ละ
สองบาท และกำหนดกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติกิจการตามพระ
ราชบัญญัตินี้

กฤษฎีกานั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี